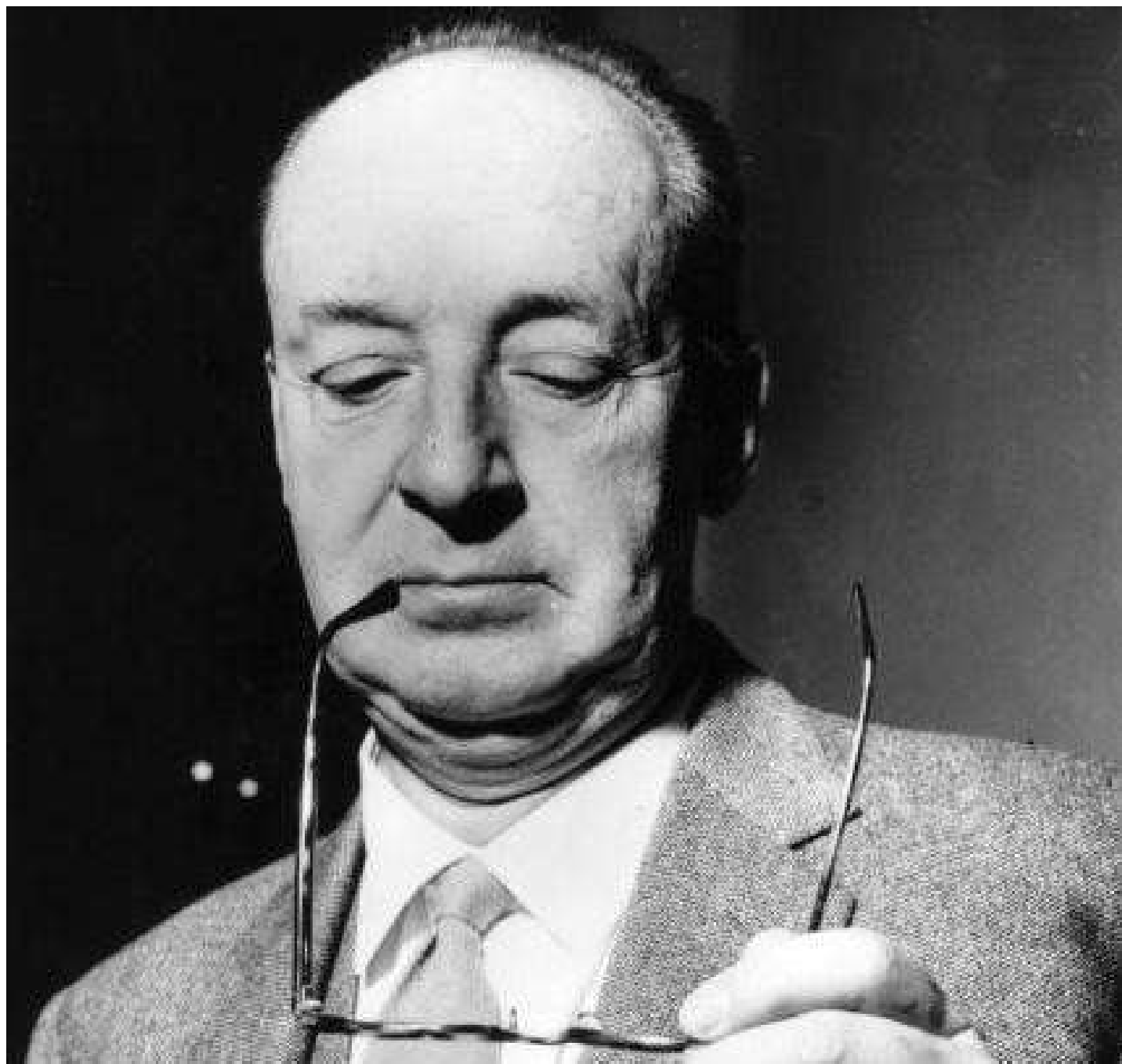

Kærlighed gør blind

ANMELDELSE / 04.05.20

Nabokovs roman om en forblændet filmmand undersøger elegant selvbedragets væsen.

Alexander Rich Henningsen

Albert Albinus er en velhavende og respekteret filmskaber, der tilsyneladende af ren kedsomhed begynder at drømme om at omdanne maleriklassikere til små animationsfilm. At få *Skriget* eller *Venus' fødsel* eller endnu bedre, noget Rembrandt, til at rejse sig fra lærredet og blive en bevægelig, skøn billedstrøm:

»Hvor betagende ville det ikke være, tænkte han, hvis man kunne anvende denne fremgangsmåde til at gengive et eller andet velkendt billede, helst fra den hollandske skole, ganske fejlfrit på film lærredet i klare farver og så vække det til live – med bevægelse og gestik, grafisk udarbejdet i fuldkommen harmoni med deres statiske tilstand på billedet, for eksempel en ølstue med små skikkelser der lystigt sad og drak ved træborde, og et solbeskinnet glimt af en gård med opsadde heste – og det hele så med ét blev levende med den lille mand i rødt her, der satte kruset fra sig, pigen med bakken dér, som vristede sig fri, og en høne der begyndte at pikke i døråbningen.«

Vi bruger cookies

Vi bruger cookies til at integrere med vores videoudbydere og til at lave anonymiseret statistik over trafikken på vores hjemmeside.

[Læs mere](#)

Statistik

Sociale Medier

Giv samtykke til alle

Mere om vores privatlivspolitik

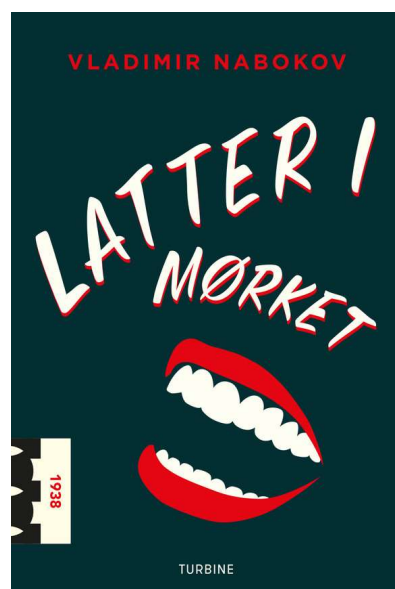
Det gensidige bedrag mellem de tre venner (og elskere) kulminerer i et fatalt biluheld på en snoet bjergvej, hvor Albinus mister synet. Den sans, den midaldrende filmmand har dyrket og ladet sig forføre af hele sit liv, ender med at efterlade ham i et atomsluttende eksistentielt mørke, et tomrum uden grænser, et ikke-liv:

»Albinus blev sig nu bevidst at han i virkeligheden ikke havde været så forskellig fra de fagmænd han plejede at håne: fra håndværkeren der kun kender sit eget værktøj, eller virtuosen der kun er et tilbehør i kød og blod til sin violin. Albinus' fag havde været hans passion for kunsten; hans mest strålende fund havde været Margot. Men nu var det eneste der var tilbage af hende, en stemme, en raslen og en parfumeduft«.

Dét lader til at være en central pointe for Nabokov: Forsøg aldrig at styre skønheden, for det vil alligevel altid være skønheden, der styrer dig.

FAKTA

Vladimir Nabokov, *Latter i mørket*, Turbine.

Vi bruger cookies

Vi bruger cookies til at integrere med vores videoudbydere og til at lave anonymiseret statistik over trafikken på vores hjemmeside.

[Læs mere](#)

Statistik

Sociale Medier

Giv samtykke til alle

Mere om vores privatlivspolitik